

Quà tặng giữa mùa dịch

Lê Hữu

“Thật xui xẻo! Đúng là thứ Sáu 13.” Sue tắc lưỡi, liếc nhìn kính chiếu hậu. Viên cảnh sát bước xuống, đóng sập cửa xe, tiến về phía xe cô. Dãy đèn xanh, đỏ trên nui xe tuần tra chớp sáng liên tục. Sue đặt hai tay lên tay lái, cố tỏ ra bình thản. Viên cảnh sát hiện ra, ra dấu cho cô hạ cửa kính xe xuống.

“Xin chào. Cô vui lòng cho xem bằng lái, giấy chủ quyền xe.”

Sue lúi húi mở túi xách tay trên ghế bên cạnh trong lúc viên cảnh sát chống hai tay bên hông, mắt không rời động tác lục lọi túi xách của cô.

“Thẻ ID này là của tiểu bang Massachusetts,” Sue nói trong lúc đưa giấy tờ xe cho anh ta.

Viên cảnh sát nói cảm ơn, liếc sơ qua tấm thẻ lái xe.

“Có chuyện gì cần mà cô lái xe xuyên bang đến Minnesota trong lúc có lệnh hạn chế đi lại?”

“Tháng nào tôi cũng đi Minnesota cả,” Sue trả lời. “Tôi có một việc làm không chính thức trong một bệnh viện kiểm dịch ở Duluth.”

“Cô là bác sĩ?” viên cảnh sát nhướng mắt nhìn Sue. “Cô cũng điều trị cho người nhiễm coronavirus chứ?”

“Tôi làm việc ở khoa tim mạch,” Sue nói. “Khi có người nhiễm bệnh thì tôi cũng chăm sóc. Tháng này có rất nhiều người bệnh, bác sĩ, y tá làm đủ mọi việc.”

Viên cảnh sát gật gù.

“Cô chạy hơn 85 miles/giờ, vượt quá tốc độ quy định trên xa lộ này là 70 miles/giờ.”

“Oh..., vậy sao?” Sue làm ra vẻ ngạc nhiên. “Tôi thực tình không biết.”

“Cô ngồi yên đấy, đợi một lát.” Viên cảnh sát nói, quay đi, bước về chiếc xe tuần tra màu đỏ bordeaux vẫn đang chớp chớp đèn.

“Anh chàng trông cũng cao ráo, điển trai mà mặt mũi thì lại khó đăm đăm, không có nổi một nụ cười,” Sue nghĩ bụng. Cô không lo lắng, anh ta sẽ thấy là trước giờ cô chưa hề bị cái ticket nào. Xa lộ I-35 vắng hẵn tiếng xe từ ngày dịch bệnh bộc phát, mọi khi thì xe cô chạy vùn vụt mấy làn đường. Một hàng chữ điện tử chạy nhấp nháy trên tấm biển lớn dọc xa lộ, “Limit Travel - Stay Home - Save Lives - Beat Covid 19”. Đây là lần đầu tiên Sue lái xe xuyên bang từ Boston đi Minnesota, trước giờ cô chỉ đi máy bay nhưng vào mùa dịch này thì lái xe lại thoải mái hơn.

Viên cảnh sát quay trở lại, vẫn vẻ mặt lạnh lạnh.

“Cô chạy đi đâu mà nhanh thế?” anh ta hỏi.

“Tôi không biết mình đang chạy quá nhanh,” Sue lúng túng.

“Tôi chỉ muốn về nhà sớm để nghỉ ngơi và lấy lại sức sau những ngày làm việc khá căng thẳng ở bệnh viện.”

“Đấy là lối suy nghĩ vô trách nhiệm”, viên cảnh sát lắc lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt Sue.

“Cô muốn về sớm nhưng có sớm được đâu, cô đang phải ngồi đây. Thế cũng là may cho cô đấy, cứ chạy xe với tốc độ ấy thì có khi cô chẳng về tới nhà được đâu mà còn gây tai nạn dọc đường, và xe cứu thương sẽ phải đưa cô trở vào bệnh viện. Khi ấy người ta sẽ phải điều trị cho cô thay vì cô điều trị cho bệnh nhân, trong lúc nhiều bệnh viện và nhiều người bệnh đang cần bác sĩ hơn bao giờ hết. Nếu cô nghĩ cho người khác thì cô phải hết sức bảo trọng.”

Sue im lặng trong lúc anh ta tuôn ra một hơi dài. Cô từng nghe cách nói này, nhưng đây lại là một viên cảnh sát nói với cô. Liệu anh ta có quyền “lên lớp” cô như vậy? Sue vừa có nết bực bội vừa cảm thấy lạ lùng.

“Cô không phải nhận giấy phạt đâu,” anh ta nói tiếp. “Tôi chỉ muốn nhắc cô như thế.”

“Cám ơn anh,” Sue bối rối. “Tôi xin lỗi..., thường thì tôi không chạy nhanh như vậy.”

Viên cảnh sát bước lại gần hơn, chìa ra vật gì đó, đưa qua cửa xe cho Sue.

“Cô giữ lấy cái này mà dùng.”

Sue đón lấy, cô nghĩ anh ta trả lại cô giấy tờ xe, nhưng không chỉ có vậy. Trong tay cô là một bọc gì cộm cộm.

“Không nên dùng lại những khẩu trang đã dùng rồi,” viên cảnh sát nói trong lúc Sue vẫn đang ngỡ ngàng.

Khi nhận ra trên tay mình là những chiếc khẩu trang y tế thì cô hiểu ra.

“Nhưng... đây là của anh,” Sue ngập ngừng. “Anh cần nó mà.”

“Cô cần thứ này hơn tôi.”

Sue lặng người... Trong tay cô là 5 chiếc khẩu trang N95. Cô không biết nói gì, nước mắt cô muốn ứa ra. Cô ngược nhìn viên cảnh sát. Trong làn gió se se lạnh thổi vào qua cửa kính xe, cô thấy đường như mắt anh cũng rung rung như mắt cô.

“Chúc cô một ngày bình an. Chạy xe cẩn thận nhé!” Viên cảnh sát quay lưng, bước vội đi.

Dây đèn chớp chớp trên mũ xe tuần tra phụt tắt, chiếc xe cảnh sát bỏ ra đường lane ngoài cùng rồi phóng vụt đi. Sue vẫn còn ngồi đó, gục đầu lên tay lái. Xa lộ vẫn trống vắng, mênh mông.

Bên dưới là những dòng Sue viết trong Facebook của cô :

Sau cùng thì tôi cũng biết tên anh ta, Bryan Swanson, một cái tên lạ hoắc. Tôi đã kể lại trong Facebook câu chuyện về “món quà” đặc biệt tôi nhận được ở anh. Câu chuyện được nhiều người chia sẻ và rồi cũng phổ biến trong Facebook của Minnesota State Patrol (MSP), và tôi gặp lại Bryan trong đó. Trông anh chàng tươi tỉnh chứ không còn bộ mặt hình sự như hôm ấy.

Trong một video clip, khi được hỏi về 5 chiếc khẩu trang N95 đã cho đi, Bryan nói đây là chuyện nhỏ mà ai khác cũng làm như anh thôi. Bryan kể lúc tôi mở túi xách để lấy giấy tờ xe, anh nhác thấy hai chiếc khẩu trang đã dùng rồi và anh nghĩ tôi cần có khẩu trang mới. “Như thế tốt cho cô ấy hơn,” anh nói với các đồng nghiệp. “Cô ấy có một gia đình, có những người thân yêu luôn lo lắng mỗi khi cô ấy rời nhà đến làm việc ở bệnh viện. Tôi cũng vậy, các bạn cũng vậy, chúng ta đều có những người thân lo lắng mỗi khi chúng ta rời nhà vì công vụ. Mọi người đều cần được chia sẻ.”

Một lần nữa, Bryan làm tôi muốn ứa nước mắt.

Bryan, tôi không hề quen biết anh chàng cảnh sát này. Anh ta cũng chẳng nợ nần gì tôi, và tôi cũng chẳng yêu cầu anh giúp đỡ chuyện gì. Sao anh ta làm vậy? Anh ta đâu cần phải làm vậy. Bryan nói tôi cần những khẩu trang ấy hơn anh ta, điều này không đúng. Trong lúc tôi làm việc trong điều kiện được bảo vệ, che chắn cẩn thận thì anh tiếp xúc với đủ mọi đối tượng với nhiều rủi ro, bất trắc. Anh phải cần những khẩu trang ấy hơn tôi chứ.

Bryan, tôi chắc mình chỉ gặp anh ta một lần duy nhất trên con đường đời. Có những người ta chỉ gặp có một lần đâu đó trong đời này, nói dăm ba câu chuyện rồi đường ai nấy đi và chẳng bao giờ còn gặp lại lần thứ hai. Như cơn gió thoảng qua vậy.

Dịch bệnh vẫn chưa có dấu hiệu nào là suy giảm. Mỗi ngày mỗi thêm những tin xấu. Con virus ấy đã lấy đi mạng sống của không ít đồng nghiệp tôi, những người tôi quen và không quen, những bác sĩ, y tá và nhân viên y tế bị lây nhiễm trong lúc điều trị, chăm sóc người bệnh. Tôi có sợ không? Sợ chứ. Ai mà chẳng sợ, nhưng không ai bỏ cuộc cả, trong lúc các thiết bị và dụng cụ bảo hộ y tế như khẩu trang thì vẫn thiếu thốn, vẫn phải dùng đi dùng lại.

Mọi người vẫn nói là chúng tôi đang ở những tuyến đầu. Chúng tôi có chọn “tuyến đầu” này đâu. Nói cho cùng, chúng tôi đâu có sự lựa chọn nào. Nếu có, chỉ là chúng tôi đã tự chọn lấy nghề nghiệp, tự chọn lấy công việc mình yêu thích ngay từ những buổi đầu, và chúng tôi sẽ còn ở lại mãi với công việc của mình. Chỉ đơn giản là vậy.

Những chiếc khẩu trang N95 mà tôi cầm trên tay hôm ấy là của Bryan, của sở cảnh sát cấp phát cho anh để anh tự bảo vệ. Anh cầm lấy chúng, và anh đưa cho tôi, nói rằng tôi cần chúng hơn anh. Những khẩu trang ấy là quý như vàng trong lúc này đây. Ai cũng cần cả, Bryan à. Con virus ấy đâu có chừa anh ra.

Mùa dịch này rồi sẽ đi qua. Nhiều người sẽ không bao giờ quên, là những người phải chịu đựng những tổn thất vì nó, chịu đựng những mất mát, khổ đau mà nó mang đến cho gia đình mình, cho những người thân yêu. Những người sống sót qua mùa dịch này cho là mình may mắn. Có bao giờ họ nghĩ rằng trong những may mắn của họ có một phần đến từ những người sẵn sàng hứng chịu cái phần rủi ro.

Loài virus quỷ quyết ấy vẫn không lấy đi được những tình cảm gắn bó và tương trợ giữa những con người đang phải vật lộn, chống trả với chúng.

Hơn lúc nào hết, tôi cảm thấy bình thản khi đương đầu với những thử thách của cuộc sống. Liệu có phải những chiếc khẩu trang tôi nhận được nơi Bryan đã làm dịu bớt

những căng thẳng và âu lo, tôi không biết chắc, nhưng tôi tin rằng đi bên tôi vẫn không thiếu những người bạn đồng hành.

Vẫn không thiếu những anh chàng Bryan như thế trong cuộc sống quanh ta.

Lê Hữu

(Viết phỏng theo bản tin NBC News, March 31, 2020)